

Gebroken spiegel

Colofon

ISBN: 978 90 8954 267 0

1e druk 2010

© 2010 Joost Theelen

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel

of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Postbus 2532

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Ontwerp omslag: Rinus van Norde

Redactie: Mildred van Norde

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Gebroken spiegel

Joost Theelen

Inhoud

Voorwoord	7	
Hoofdstuk 1	Vóór het ongeluk	9
Hoofdstuk 2	Aan het werk	17
Hoofdstuk 3	Het ongeluk	21
Hoofdstuk 4	Intensive care	31
Hoofdstuk 5	De eerste paar dagen	37
Hoofdstuk 6	Ziekenhuis Tilburg	45
Hoofdstuk 7	Komt hij ooit nog uit coma?	53
Hoofdstuk 8	Terug naar Geldrop	61
Hoofdstuk 9	In de war	69
Hoofdstuk 10	Blixembosch	77
Hoofdstuk 11	Yasmin	91
Hoofdstuk 12	Weer thuis	95
Hoofdstuk 13	De rechtszaak	99
Hoofdstuk 14	Het eerste jaar na het ongeluk	103
Naschrift		109
Dank aan		113

Voorwoord

In februari 2004 veranderde mijn leven totaal. Ik was iemand die altijd wel in was voor een dolletje, graag met vrienden omging en niets van het leven wilde missen. Ik had, in mijn ogen, de mooiste baan die je maar kon bedenken. Dát was mijn passie. Het ziekenhuis in Geldrop waar ik ben blijven werken nadat ik er stage liep. Geweldig werk en leuke collega's; ik werkte er met veel plezier!

Totdat op die avond van 18 februari 2004 iemand niet goed oplette. In een fractie van een seconde alles weg! Ik was zwaar gewond: had verschillende botbreuken en een hersenkneuzing. Ik lag in coma en hield de hele familie en vriendengroep in spanning: overleeft hij het of niet ...

Het herstel ging moeizaam. Ik verbleef in een revalidatiecentrum en moest verschillende operaties ondergaan. Langzaam maar zeker beseftte ik steeds meer wat er eigenlijk was gebeurd, dat ik erg veel geluk had gehad, maar dat mijn leven, ik, voorgoed was veranderd. Deze verandering nam ik maar één iemand kwalijk en dat was Illse. Zij was de bestuurster van de auto die het ongeluk veroorzaakte. Deze gevoelens, die ik nog het beste kan omschrijven als 'haat', werkten niet bepaald in mijn voordeel tijdens mijn herstelperiode. Door het toegenomen besef en de gesprekken met de traumapsycholoog kreeg ik, omdat ik me daar maar niet overheen kon zetten, de opdracht om een boek te schrijven. Ik moest het verhaal op papier zetten om het te kunnen verwerken. Ik maakte een begin, maar het lukte niet, ik had geen aandacht, kon me niet concentreren en was heel snel afgeleid. Bovendien was een deel van het verhaal uit mijn

geheugen gewist. Ik zette toen maar, als laatste redmiddel, een advertentie op Marktplaats. Mevrouw Van Norde, auteur van 'En toen gebeurde er een wonder' en 'Vandaag niet schat', reageerde en we spraken af. Zij was geïnteresseerd en wilde mij graag helpen. Ik gaf haar alle informatie die nodig was: het dossier van het Revalidatiecentrum, verslagen van Neuropsychologische onderzoeken, proces-verbaal en de uitspraak van de rechtbank. Zij voegde daaraan de informatie toe die zij kreeg door gesprekken met de mensen uit mijn omgeving en langzaam maar zeker werd duidelijk wat er precies gebeurd was, met mij, maar ook met de mensen om mij heen.

Ik heb ook een beeld willen schetsen van wat er veranderd is, van hoe ik was vóór dat het ongeluk gebeurde, en erna.

Nu ligt het boek voor je. Ik ben er trots op en het heeft mij, maar ook de mensen om me heen, geweldig geholpen om alles op een rij te zetten en om de veroorzaker van dit alles met veel minder haatdragende gevoelens te bezien. Ik heb nu een beeld van wat er is gebeurd en hoe iedereen in mijn naaste omgeving ermee om is gegaan. Hopelijk kan mijn verhaal de mensen helpen die met een soortgelijke situatie te maken hebben of hebben gehad en helpt het ook om meer begrip te kweken voor mensen met hersenletsel.

Wat blijft is het beeld dat ik zie als ik in de spiegel kijk. Ik ben het wel maar toch niet meer. Het lijkt alsof de spiegel is gebroken ...

Joost Theelen

Hoofdstuk 1

Vóór het ongeluk

18 februari 2004

Er zijn zo van die dagen dat je beter niet je bed uit kunt komen, bedacht Joost zich, na een blik op het winterse, sombere weer buiten, waarvan hij even een glimp opving toen hij vanuit zijn bed het gordijn een stukje optilde. Hij rekte zich langzaam uit en keek op zijn horloge. Het was pas tien uur. Mooi, dan had hij nog alle tijd voor hij naar zijn werk moest. Hij hoefde pas om drie uur te beginnen omdat hij die dag middagdienst had. Hij stond op en liep op blote voeten naar de brievenbus om de krant te halen, waarmee hij zich even later met een kop thee en een broodje op zijn gemak installeerde op de bank in de huiskamer. De voorpagina meldde behalve de gewoonlijke nieuwsberichten ook de voorbereidingen op het carnaval dat over een paar dagen zou beginnen en waar hij erg naar uitkeek. Ieder jaar werd het weer een dolle boel en als echte Limburger was het dan ook iets waarvoor je vrij nam op de dagen dat het plaatsvond, maar ook minstens de dag erna, om ervan bij te komen.

Hij had ook inderdaad vrij gevraagd, maar dat bleek niet voor alle dagen te kunnen. Jammer, maar oké, het was niet anders. Joost werkte op de intensive care in het St. Annaziekenhuis van Geldrop en dat beviel hem heel goed. Eigenlijk deed hij zelfs precies waarvan hij vanaf zijn twaalfde al had gedroomd. Die droom had hij al vanaf de dag dat zijn oma, die in een aanleunwoning in Nederweert woonde, plotseling ziek werd en moest worden opgehaald door een ambulance. Ze bleek hartfalen te hebben. Hij was erbij toen de ambulanceverpleegkundigen haar hielpen. De zorg die

ze haar boden, trok meer zijn aandacht dan zijn bezorgdheid of het wel goed kwam met oma. Terwijl hij zo naar het deskundige optreden stond te kijken, besloot hij dat dát het was wat hij wilde gaan doen als hij groot was: ambulance-verpleegkundige worden. Later, tijdens zijn opleiding, werd die wens uitgebreid met werken op de intensivereafdeling van een ziekenhuis. Mensen helpen. Had hij meteen een antwoord, als er weer eens aan hem werd gevraagd wat hij later wilde worden. Niet dat dit voornemen ervoor zorgde dat zijn schooltijd vlekkeloos verliep. Integendeel. Daar was hij veel te veel jongen voor. Altijd in voor een feestje of een kattenkwaadje. En waarom een 8 halen als een 6 genoeg was?

Joost werd op 4 mei 1978 in het ziekenhuis in Weert geboren. Hij was een gezonde baby, maar zó groot dat de arts tegen zijn moeder grapte dat het kinderfietsje op de gang stond. Zijn kinderjaren verliepen zonder noemenswaardige problemen of het moeten de spraaklessen zijn geweest die hij op de basisschool kreeg omdat hij de letter s niet goed kon uitspreken. Het woord ‘sinaasappelsap’ moest eindeloos worden herhaald. Een verschrikkelijke oefening omdat het steeds maar weer verkeerd ging. Over zijn basisschooltijd kunnen we verder kort zijn: Hij maakte kennis met mijnheer Koudijs in groep 4, die gitaar speelde tijdens de les, maar ook met de spartaanse opvoedingsmethoden van mijnheer Keursen in groep 6, die ongehoorzame leerlingen aan hun oren trok, terwijl hij schreeuwde: “Hoor je me niet!” Samen met drie andere jongens uit zijn klas ging hij na de basisschool naar de brugklas op de Philips van Horne scholengemeenschap. Maar zijn schooltijd stond in het teken van veel lol maken, lees: kattenkwaad uithalen. Dit ontging de leerkrachten uiteraard niet en nadat een van hen tijdens een ouderavond roddelde dat een andere leerkracht Joost een ‘storende factor’

zou hebben genoemd, die ze liever kwijt dan rijk waren, wat overigens niet gezegd bleek te zijn, maar wel een hoop in negatieve zin in beweging zette, besloot Joost dat hij liever naar een andere school wilde.

Hij ging naar de mavo in Nederweert. Zoals gezegd betekende school voor Joost geen ernstige zaak, maar vooral veel pret maken. Zijn capriolen zorgden ervoor dat hij nogal vaak voor straf de tafeltjes stond te ontdoen van kauwgum, een bij de leraren favoriete sanctie voor ongewenst gedrag.

De mavo-jaren veranderden niets aan zijn wens om op een ambulance te gaan werken. Hij volgde de vervolgoopleidingen die hij hiervoor nodig had, maakte ook hier vooral plezier, maar rolde er toch zonder veel noemenswaardige moeite doorheen. Ook de stages die hij deed, bevestigden dat het wat hem betreft een goede beroepskeuze was. Hij haalde ze allemaal zonder veel problemen. Eerder nog leek het omgaan met en begeleiden van mensen met fysieke problemen iets wat hem als vanzelf afging. Een van zijn stages liep hij in het St. Annaziekenhuis in Geldrop. Dit legde hem geen windeieren, want zijn toewijding en talent werden al snel onderkend. Hij kreeg hier een contract als vakantiewerker en later zelfs een contract als oproepkracht.

Maar niet alle stages verliepen zo vanzelf en voorspoedig. Een minder goed verlopen stage liep hij bijvoorbeeld in een epilepsiecentrum: 'Kempenhaeghe' in Heeze. Hij had al zo zijn twijfels voor hij er begon. Dat gevoel werd sterker toen hij 'zijn' patiënten ontmoette en in hun ogen van onverschilligheid tot openlijke vijandigheid zag. Het was een afdeling met gedragsgestoorde jongeren die het uiterste van hem vergden. Hij kon met mensen omgaan als ze iets lichame lijks mankeerden; die verpleegde je, je kon verlichting bie-

den waar nodig. Deze jonge mensen hadden ook hulp nodig, maar Joost voelde zich meer en meer alleen maar scheidsrechter – ze vlogen elkaar, en als hij niet uitkeek hem ook, voor het minste of geringste in de haren. Deze manier van begeleiden vond hij heel moeilijk, zeker daar hij vaak maar net iets ouder was dan degene die gecorrigeerd moest worden. Joost voelde zich er meer en meer ongelukkig onder.

Dit bleef niet onopgemerkt en zijn begeleider van school raadde hem uiteindelijk aan om te stoppen en te beginnen op een vervangende plek. Joost pakte dit aanbod met beide handen aan en begon opgelucht in verpleeghuis ‘De Landrijt’ in Eindhoven. Hier kwam hij op een afdeling met jong dementerenden te werken. De patiënten waren geen jongeren van zijn eigen leeftijd, maar wat oudere mensen die begeleid moesten worden én goede zorg nodig hadden. Hij vond het erg interessant, maar ook vooral erg confronterend. Hij beseftte dat niet alleen de dood iemand uit je leven kon weghalen, maar ook deze ziekte, waar nog niets tegen gedaan kon worden. Hij vertelde zijn moeder op een avond over een van de patiënten, een man, jonger dan Joosts eigen vader, die op die dag bezocht werd door zijn kinderen, maar ze niet herkende, zelfs niet eens meer wist dat hij kinderen had. Joost was toevallig bij de begroeting en schrok er erg van. Hij voelde mee met het gezin en hoopte hartgrondig dat hij dit nooit zelf zou hoeven meemaken. Maar toch kon Joost dit qua werk beter aan dan zijn werk in het epilepsiecentrum en na een paar maanden sloot hij ook deze stage gelukkig met een voldoende af.

Een van de stages die meteen goed verliepen, was in het TweeSteden ziekenhuis in Tilburg waar hij werkte op de afdeling longziekten. Hij bleek hier veel te kunnen leren, kreeg

daar ook de kans toe, maar het feit dat hij in een heel leuk team terecht kwam droeg zeker ook bij. Ook de samenwerking met de artsen verliep zonder problemen, wat beslist niet overal zo was. Eerlijkheidshalve moet gezegd worden dat vooral de nachtdiensten erg gezellig waren en beslist heel anders dan in het St. Annaziekenhuis. Ze keken er films en er werd goed en veel gesnackt. Het viel Joost alleen op dat er veel harder werd opgetreden tegen familie en patiënten dan in het St. Annaziekenhuis. Nare boodschappen werden niet verpakt in een begripvol jasje, maar gewoon meegedeeld, wat op Joost vaak schokkend voorkwam. Dat kun je toch ook anders zeggen, dacht hij soms verontwaardigd als familieleden op onverbloemde en zakelijke wijze te horen kregen dat er ‘helaas’ niets meer aan te doen was. Zachte heelmeesters maken stinkende wonden, leek hem de opvatting te zijn. Hij dacht dat het verschil in aanpak kwam doordat het St. Annaziekenhuis een streekziekenhuis was en het TweeSteden zich in een stad bevond, maar helemaal de vinger erop leggen kon hij niet. Na een positieve beoordeling aan het eind van de stage in het Tilburgse TweeSteden ziekenhuis kwam de teamleider met een verrassing. Hij bood Joost een contract aan; het ziekenhuis zou zelfs voor woonruimte zorgen als hij ‘ja’ zei op het aanbod. Dit bracht Joost erg aan het twijfelen, omdat hij eigenlijk zijn zinnen op het St. Annaziekenhuis in Geldrop had gezet. En na overleg besloot hij om toch voor ‘Geldrop’ te kiezen. Zij zouden hem aannemen zodra hij gediplomeerd verpleegkundige was. Hij zou komen te werken met een leuk en jong team dat werd aangestuurd door een teamleider en een verpleegkundige met veel ervaring. Hij zou daar wel de enige man op de afdeling worden, de teamleider niet meegerekend, maar voor Joost was dat uiteraard helemaal geen probleem.

De tijd kwam dat hij moest afstuderen. Dit deed hij op een afdeling met mensen die (achteraf gezien wrang) ‘niet aangeboren hersenletsel’ hadden (NAH). Het project verliep gelukkig goed (niet in de laatste plaats door een medestudente die Joost een beetje op het rechte pad en met zijn hoofd bij de opdrachten hield) en zonder noemenswaardige tegenslagen. Joost haalde eindelijk het diploma voor verpleegkundige en was toen zeker van een baan in ‘zijn’ ziekenhuis.

De sollicitatie voor de afdeling cardiologie in het St. Annaziekenhuis viel op zich reuze mee. Hij had het zich tenminste lastiger voorgesteld en zich er vooraf zenuwachtig over gemaakt. Maar ze kenden hem al vanuit zijn stageperiode, begroetten hem met een “Hé Joost, leuk dat je er bent,” want ze wisten al wat voor vlees ze in de kuip hadden. Het maakte hem moedig genoeg om tijdens het gesprek maar meteen aan te geven dat hij een à twee jaar op die afdeling wilde werken en dan graag wilde doorstromen naar de IC/CCU.

De voorwerkperiode, zoals dat wordt genoemd, verliep prima. Tijdens deze eerste periode werkte hij op de afdelingen chirurgie en interne geneeskunde.

De afdelingen chirurgie en interne geneeskunde bleken heel anders te zijn dan Joost zich had voorgesteld en het was hem van het begin af aan duidelijk dat zijn keus niet op een van deze afdelingen zou vallen. Het trok hem bij nader inzien totaal niet. Er waren natuurlijk wel situaties die erg interessant waren, maar Joost vond het toch vaak een soort van verpleeghuis. Het kwam hem soms voor dat er alleen maar oudere mensen lagen die vooral problemen hadden met de uitscheiding. Dat was natuurlijk niet zo, maar na tien po’s per dag leeggooien leek het daarop. De artsen echter waren goed en leuk. Je kon met alle vragen terecht en ze namen

ook de tijd om de dingen duidelijk uit te leggen. Wederom een waardevolle periode. En dat hij veel geleerd had bleek wel uit het volgende voorval.

Op een dag stond Joost aan de balie gezellig te kletsen met de secretaresse toen Anne, een leerlinge, naar hem toe kwam rennen en riep dat hij snel moest komen. Toen hij achter haar aan liep en op de kamer aankwam waar blijkbaar iets aan de hand was, zag hij een van de patiënten ineengezakt zitten op een po-stoel. Het werd hem meteen duidelijk dat de man gereanimeerd moest worden. Hij nam onmiddellijk de leiding omdat er snel gehandeld moest worden en deelde doelgericht orders uit. Zijn collega's Clemens en Anne, die beiden nog leerlingen waren, legden samen met hem de patiënt op bed. Hij liet Anne het reanimatieteam bellen, patiënten van de kamer dirigeren en de ambuballon halen, terwijl hij samen met Clemens begon met reanimeren. Het team van de IC/CCU was gelukkig snel ter plekke en ze moesten lachen toen ze zagen dat Joost erbij betrokken was. Maar hij had het uitstekend gedaan en de man zijn leven gered. Dit was nu net de actie die hij zo graag zag en het was duidelijk dat hij ook met noodsituaties prima kon omgaan. En dergelijke actie kwam nu eenmaal niet zo veel voor op deze afdelingen.

Nu hij een vaste baan had en een klein beetje zijn wilde haren kwijt was (al zou je dat niet zeggen als je hem in het uitgaansleven tegenkwam of er bij zijn vele vrienden naar zou vragen!) werd het tijd om het ouderlijk huis te verlaten. Hij zocht en vond ...

Hoofdstuk 2

Aan het werk

Op die 18^e februari realiseerde Joost zich dat hij precies een maand de trotse eigenaar van dit appartementje op de eerste etage van een appartementencomplex in Nederweert was. Het was een heel licht appartement dankzij de hoekligging, met grote ramen aan twee zijden van de woning die veel daglicht doorlieten. Hij had een gezellig uitzicht over een levendig kruispunt, al werd dit die februaridag versomberd door een dikke winterse grauwsluier. Het appartement was met hulp van zijn familie naar zijn eigen smaak ingericht in warme kleuren zoals rood, geel en crème. Joost keek met trots naar zijn droom van jaren: een écht schilderij van Herman Brood, dat prominent op de muur tussen twee ramen hing. Als hij daaraan terugdacht! Wát een onvergetelijke dag was dat geweest toen hij eindelijk deze droom ging waarmaken. Samen met een vriend nam hij op een dag de trein naar Amsterdam waar hij een glimp opving van het leven van zijn idool doordat hij een rondleiding kreeg van Hermans manager Koos. Hij mocht rondkijken in de kamer en het atelier waar Herman zo veel uren had doorgebracht en zocht vervolgens met zorg ‘zijn’ schilderij uit. Hij koos een tevreden kijkende rode figuur naast een geel paard uit. Uiteraard op zijn ‘Broods’ geschilderd. Dit schilderij sprak hem meteen aan. Na nog wat gedronken te hebben in café Dante, ooit het stamcafé van Herman Brood, reisden de twee, Joost met het schilderij als buit onder zijn arm, met de trein en de bus terug naar Nederweert.

“Je moet nodig eens poetsen, Joost,” mompelde hij tegen

zichzelf, toen hij opeens zag hoe rommelig en stoffig zijn huiskamer was. Dat was helaas niet bepaald zijn sterkste punt en iets wat hij voornamelijk voor zich uitschoof onder het mom van 'geen tijd'. Tot zijn moeder Yvonne dacht dat het zo niet langer kon, de stofdoek en stofzuiger tevoorschijn haalde, en aan de slag ging. Maar ze begreep dat hij nog moest wennen aan het feit dat hij nu voor zichzelf moest zorgen en op de een of andere manier zijn huishouden moest inpassen in zijn leven dat voornamelijk bestond uit werken, uitgaan en niet te vergeten zijn voornaamste passie die hij al jaren koesterde: Feyenoord! Kijk, daar nam hij wel alle tijd voor. Geen wedstrijd sloeg hij over, zoals die van eergisteren, tegen Ado Den Haag. 2-2 was het geworden, jammer genoeg. Die Hagenaars hadden zich goed verweerd en het was een mooie wedstrijd, maar hij had uiteraard liever gezien dat Feyenoord gewonnen had.

Vanaf dat hij heel klein was nam zijn vader, Paul, hem zo af en toe mee naar wedstrijden. Het was natuurlijk al leuk om zo een gezamenlijke belangstelling te hebben en met zijn vader een dag erop uit te trekken, maar hij vond voetballen, en dan vooral Feyenoord, zo boeiend, dat hij toen al voorspelde dat hij ooit een seizoenkaart zou hebben. Bij de invoer van de clubkaart bestelde hij er dan ook meteen eentje. Ook werd hij lid van de supportersvereniging. Samen met Rick, een andere Feyenoordsupporter en ook uit Nederweert ging hij vaak met de trein en later met de auto naar wedstrijden toe en dat was altijd gezellig. Er kwamen wat vrienden bij en al gauw zat de auto vol met over de wedstrijd discussiërende jongens. De voetbalhoogtepunten voor Joost waren het kampioenschap in zijn eerste jaar als seizoenkaarthouder en de UEFA Cup winst in 2002. Hij reisde van Milaan (met Rick die met 160 km per uur door de Gotthardtunnel

reed!), tot Newcastle (deze keer in zijn eentje waar hij kennis maakte met de echte Engelse hooligans en ... met de Engelse politie die wel wat gewend bleek te zijn voor wat betreft supporters), en van Stuttgart tot Leverkusen om maar geen wedstrijd te hoeven missen. Als hij toen had geweten dat er een tijd aan zou breken dat hij niet meer in staat zou zijn om bij een voetbalwedstrijd aanwezig te zijn, laat staan zelf te voetballen ...

De overgang van ouderlijk huis naar het appartement werd hem wel heel gemakkelijk gemaakt door zijn ouders en broer, die steeds voor hem klaarstonden met raad en vooral daad. Ze woonden vlakbij in de buurt en als Joost heel eerlijk was, deed hij best wel vaak een beroep op hen. En soms kwam het wel heel mooi uit. Zoals die dag.

“Verdorie, vergeten,” mompelde hij voor zich uit. Uit de keuken kwam een dikke walm veroorzaakt door de worstenbroodjes, die hij in de oven had gedaan en vervolgens gewoon vergeten. Snel haalde hij ze eruit en liet de oven openstaan. De zwartgeblakerde broodjes konden zo de vuilnisbak in, constateerde hij met spijt. In het huis domineerde vervolgens een sterke aanbrandlucht. Joost wierp een blik op zijn horloge. Kwart over twee, de hoogste tijd om naar zijn werk te gaan, wilde hij niet te laat komen. Even twijfelde hij. Hij moest zijn moeder maar bellen om te vragen of zij het huis even voor hem wilde luchten. Hij kon moeilijk de ramen openzetten en vervolgens weggaan, dat was vragen om moeilijkheden. Terwijl hij de deur uitliep, zocht hij haar nummer in zijn telefoon. Gelukkig bleek ze thuis. “Hoi mam, met mij. Zou jij alsjeblieft straks even bij mij de ramen open willen zetten.” Hij legde in het kort uit wat er gebeurd was. Zijn moeder, die ondertussen wel het een en

ander van hem gewend was, zuchtte. “Oké, ik zal straks wel even langsgaan,” beloofde ze. Joost bedankte haar en stapte in zijn auto. Zijn gedachten waren al half bij zijn werk en bij de man die hij verzorgde en die kort daarvoor aan een longtumor was geopereerd. Hij hoopte maar dat het goed met hem ging en dat hij die dag verbetering zou zien.

Hij deed meteen de radio aan, die op zijn geliefde Radio Twee stond ingesteld. Vaak waren daar programma’s over cabaret te beluisteren. Een liefde voor cabaret was namelijk zijn tweede passie. Daar genoot hij van, niet in de laatste plaats omdat het perfect aansloot bij zijn eigen kijk op het leven: lang leve de lol!

Yvonne, Joosts moeder, legde hoofdschuddend de telefoon neer nadat ze met Joost gesproken had. Ze moest een beetje lachen in zichzelf. Kleine kinderen worden groot en gaan het huis uit. Er waren erbij die het dan helemaal zelf konden rooien, maar dit exemplaar moest nog wel het een en ander leren. Hoelang worstenbroodjes in de oven moeten bijvoorbeeld. Ze zou straks wel even langsgaan.

Toen ze die dag eindelijk tijd vond om goed ingepakt tegen de koude februariwind haar fiets te pakken om naar het appartement te gaan om het even goed te luchten, was het al laat geworden. Maar ze deed het graag voor hem en ach, het was dichtbij. In gedachten fietste ze de straat uit richting het kruispunt. Te laat zag Yvonne de auto die recht op haar afkwam en ook dat de automobilist háár niet zag. “Stop, stop,” schreeuwde ze maar het was te laat. Wat volgde, waren gierende remmen, een harde klap, schurend metaal, een gil en toen stilte ...